

var trykket ned, formodentlig Hvilesteder for Trapperne. En anden Plads bar Vidnesbyrd om, at et ret stort Antal Fugle hyppig fandtes her, og Olsen formodede, vel med Rette, at det var en Plads, som Fuglene jævnlig benyttede til Natteleje.

Da vi 1 November igen besøgte Egnen, var Tørheden paa Grund af den lange regnløse Periode endnu større end ved sidste Besøg. Der var kun ganske faa Fugle at se: Irisker, Kornværinger, Musvitter og Blaamejser, Krager og Skader, en Musvaage, adskillige Urhøns, en Flok Vildgæs paa henved 50 og omtrent 12 Trapper.

Forhaabentlig kan jeg en anden Gang ogsaa give nogle Meddelelser om Trappernes Yngleforhold.

KVÆKERFINKEN (FRINGILLA MONTIFRINGILLA) SOM DANSK YNGLEFUGL.

AF

N. CHRISTIANSEN.

Naar man færdes i vore Bøgeskove i Vinterhalvaaret, vil man som Regel ikke kunne undgaa at lægge Mærke til nogle smukke Smaafugle, der hoppe livligt og stadigt kvidrende omkring, helst i Nærheden af Veje og Gangstier; jeg tænker paa Kvækerfinken. Hannens smukke brandgule Strube og Forbryst samt dens spraglede Ryg og hvide Overgump (Vinterdragt) falder let i Øjnene; Hunnen derimod har et mere ensfarvet og overvejende brunligt Udseende. Det er en udpræget Skovfugl, og da Bøgens Frugter ere dens kæreste Føde, færdes den, som sagt, fortrinsvis ved Veje og Stier, hvor den nedfaldne Bog er lettere tilgængelig end i selve Skovene, hvor Løvet dækker Jorden tæt; falder der megen Sne, fortrækker den hyppigt til Byerne, og søger i disses Parker og Haver Frø og Bær. Den kommer hertil i sidste Halvdel af Oktober og rejser første Halvdel af Maj, og dens Hovedynglesteder ere, som bekendt, vore nordlige Nabolande, men enkelte blive dog undtagelsesvis for at yngle hos os. Som meddelt i A. Fløystrups Artikel i Tidsskriftets forrige Hefte, yngede den paa Assistents Kirkegaard i Sommeren 1908, og i Aaret 1878 yngede et Par i Sorgenfri Slotspark i et stort Egetræ (nu fældet) ved Gangstien, der gaar fra Stentrappen ved

Hotel »Store Kro« langs Landevejen op forbi Slottet. Paa et Par tynde Sideskud 3 Meter oppe var Reden anbragt, lavet af grønt Mos, dog næppe saa sirligt som Bogfinkens, mere lig den graa Fluesnappers (*Muscicapa grisola*). Materialet lignede Mosset paa Redetræet. Dato har jeg ikke optegnet, men Egen var grøn, saa det har været ind i Juni Maaned. Jeg iagttog Fuglene, da de begyndte at bygge, uden dog straks at lægge Mærke til, at det var Kvækerfinker; men da Hunnen havde begyndt at ruge, og jeg daglig flere Gange passerede Stedet, blev det mig klart, at det var den. Jeg stak sommetider min Stok eller Paraply op til Reden, og i Begyndelsen fløj Fuglen straks af Reden og gav sit Mishag til Kende over Forstyrrelsen; ogsaa Hannen indfandt sig og protesterede, og de vare begge meget nærgaaende, særlig dog da der blev Unger. Henimod Slutningen af Ruge-tiden forlod Hunnen ikke Reden, fordi jeg stak op til den, men den rakte Hals som for at se, om det var den kendte Fredsforstyrrer og blev saa rolig liggende. Jeg saa aldrig op i Reden og kendte derfor heller ikke Æggenes Antal, men da Ungerne begyndte at kunne skimtes over Redekanten, iagttog jeg daglig, hvorledes de fyldte mere og mere, og en skøn Dag vare de forsvundne; da jeg ikke kunde høre eller se noget til dem i Nærheden, troede jeg, at de vare gaaede til Grunde, men et Par Dage senere hørte jeg dem blive madede i Træerne; jeg naaede ikke at kunne komme til at fastslaa deres Antal.

DARWIN SOM ORNITOLOG.

AF

GERHARD HEILMANN.

Den 12 Februar 1909 var det hundrede Aar siden, at Charles Robert Darwin fødtes. Hans Liv og Virken er naturligvis i Hovedtrækkene bekendt for de fleste; men danske Ornitologer bør ikke lade denne Mindedag gaa forbi uden paany at opfriske hans Betydning paa dette specielle Omraade og sende en stille Tak til denne store Foregangsmand for de friske Impulser, han har givet til Naturstudiet og de store Linjer, han har trukket op for hele Livets Udvikling her paa Jorden.

Det var en betydningsfuld Dag i Aaret 1831, da Botanikeren